

ת"פ 43396/03/16 - מדינת ישראל נגד ז ו

בית משפט השלום בחיפה

ת"פ 43396-03-16 מדינת ישראל נ' ז ו

בפני
בעניין: השופט אבישי קאופמן
מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ז ו

הנאשמים

גזר דין

רקע ועובדות כתב האישום:

במקרה דנן הורשע הנאשם, על פי הודאתו בעבירות של **איומים** (עבירה לפי סעיף 192 לחוק העונשין), ושל **תקיפת בן זוג** (עבירה לפי סעיף 382(ב') ו - 379 לחוק העונשין).

על פי עובדות כתב האישום ביום 13.3.16 התקשר הנאשם אל חמותו ואיים עליה כי ינקוט נגדה באלימות, והמשיך ועשה זאת גם כאשר הודיעה לו כי תפנה למשטרה. בתקופה שלפני אירוע זה, ובמהלך שנת 2016, נקט הנאשם במספר הזדמנויות באלימות כלפי בת זוגו דאז, דחף אותה, סטר לה, משך בשערה, בעט בה ואיים עליה. כמו כן, ביום 13.11.14 דחף הנאשם וסטר לאשתו במהלך וויכוח ביניהם.

מלכתחילה כפר הנאשם בעבירות המיוחסות לו ושמיעת הראיות החלה ביום 4.5.2017. לאחר שמיעת שתי עדות התביעה המרכזיות הגיעו הצדדים להסדר לפיו תוקן כתב האישום, הוגבל לעובדות שפורטו להלן, בלא הסכמה עונשית.

טענות הצדדים לעניין העונש:

המאשימה טענה כי מדובר **בפגיעה בינונית** בערכים המוגנים במקרה דנן, וזאת כאשר מצד אחד מדובר בתקיפת בת זוג במספר אירועים לצד איומים עליה ועל אמה, ומצד שני התוצאות הפיזיות של

התקיפה אינן חמורות ולא הצריכו טיפול רפואי. המאשימה הפנתה לפסיקה הנוהגת בה נגזרו במקרים דומים עונשי מאסר בפועל לתקופות של שמונה ועד שמונה עשר חודשים.

המאשימה ביקשה לגזור על הנאשם עונש דומה של מאסר בפועל "במרכז המתחם", לצד מאסר מותנה, קנס ופיצוי למתלוננת.

לאחר הגשת טיעוני המאשימה הופנה הנאשם לשירות המבחן לקבלת תסקיר. "בשורה התחתונה" התסקיר אינו חיובי וקובע כי מהנאשם עולה רמת סיכון גבוהה "כלפי אשתו". קצינת המבחן מצאה כי הנאשם "אינו פנוי להתבונן בפגיעה שגרם", וכי אין טעם בטיפול אשר עשוי להפחתת הסיכון.

מנגד, מהתסקיר עולה כי הנאשם שיתף פעולה באופן מלא עם השירות, הגיע לכל המפגשים בקבוצה בה שולב וכי המתלוננת אינה חוששת עוד מפניו.

לאחר קבלת התסקיר השלימה המאשימה טיעוניה והפעם טענה כי העונש הראוי צריך להיות **בחלק העליון של המתחם** לאור המסוכנות המצטיירת מהנאשם. המאשימה סבורה כי האמירה בתסקיר לפיה מדובר "באשתו" אינה אלא טעות סופר, אין לייחס לה משמעות של ממש, וזאת מאחר ובמקומות אחרים בתסקיר נרשם במפורש כי הנאשם והמתלוננת גרושים, ואין חשש כי קצינת המבחן טעתה בהקשר זה.

ההגנה סבורה כי יש לגזור על הנאשם עונש ברף הנמוך, וזאת מכמה נימוקים. ראשית ציין הסנגור את עברו הנקי של הנאשם, אשר אין לחובתו הסתבכות אחרת פרט לאירועים דנן. הסנגור הוסיף וטען כי המערכת הזוגית הסתיימה, המתלוננת אישרה כי אינה חוששת עוד מפני הנאשם ומאז האירועים דנן לא הייתה כל הפרה מצדו של החוק או של התנאים המגבילים בהם שוחרר.

הסנגור המשיך וציין, כי אף לפי האמור בכתב האישום, האלימות בין בני הזוג הייתה הדדית (סעיף 4 לכתב האישום המתוקן), כי האלימות היא ברף התחתון ויש לראותה על רקע המתיחות שבין בני הזוג אשר נישואיהם התפרקו.

הסנגור הוסיף ופרט את רקעו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, המצוקה הכלכלית אליה נקלע וניסיונותיו לשקם את חייו. בסופו של דבר טוען הסנגור כי **העונש הראוי צריך להיות במקרה דנן צופה פני עתיד ולכל היותר עונש עבודות שירות קצר**, תוך שהוא מפנה לפסקי דין אשר גזרו עונשים דומים.

עוד טענו בפניי ב"כ הצדדים בשאלת "הקלון", כאשר הסנגור מבקש כי אקבע שאין בעבירות דנן משום קלון, בכדי לאפשר לנאשם לשוב לעבודתו כנהג בעריית חיפה. המאשימה התנגדה לבקשה, טענה כי המעשים מדברים בעד עצמם וכי אין מדובר בנבחר ציבור.

הנאשם הביע חרטתו וצערו על המקרה וסיפר כי כאשר ביקש לחזור לעבודה נדרש להציג רישום פלילי.

קביעת העונש הראוי:

בתי המשפט בישראל חוזרים השכם והערב על הצורך במיגור האלימות, הפיזית והמילולית כאחת, ועל הצורך בענישה אשר תרתיע את מבצעי עבירה זו, על אחת כמה וכמה כאשר מופנית היא כלפי בן משפחה. ראוי, לדוגמה אחת מני רבות, דברי בית המשפט בע"פ 669/12 **עמיאל נ' מדינת ישראל:**

"קשה להלום כי בישראל של המאה העשרים ואחת, עדיין רווחת התופעה של אלימות במשפחה, ובמיוחד אלימות נגד בת זוג, משל הייתה רכוש וקניינו של הבעל. כל זאת, תוך ניצול פערי כוחות פיזיים, לעתים תוך ניצול תלות כלכלית ורגשית של בת הזוג, ותוך ניצול העובדה שהדברים מתרחשים בין כתלי הבית כשהם סמויים מן העין. התופעה מעוררת שאט נפש וסלידה, והענישה בעבירות אלה צריכה לשקף את המימד המחמיר של עבירות אלימות במשפחה, תוך הכרה בעוול ובנזק הנפשי או הפיזי שנגרם לבת הזוג ובפגיעה בכבודה"

מנעד הענישה בעבירות של אלימות בתוך המשפחה, הינו רחב ביותר. מטבע הדברים הענישה משתנית כתלות בחומרת האלימות, הפגיעה שנגרמה לקרבן, מספר האירועים והתקופה בה נמשכו. ההגנה סבורה כי במקרה דנן יש לגזור עונש קל לאור הנסיבות, ואף המאשימה מסכימה כי אין מדובר באירועים ברף הגבוה.

אכן אף אחד מהאירועים **לא גרם לפגיעה שהצריכה טיפול רפואי**, אולם גם למספר האירועים והחזרה עליהם יש לתת משקל. אין דין אירוע אחד כדין **מספר אירועים אשר גורמים לאווירת טרור ופחד אצל קורבן האלימות**. גם מספר תקיפות "קלות" מצטברות יחד לאירוע חמור הממרר את חיי קורבנו ומצדיק ענישה ראויה.

לצד עבירות האלימות הורשע כאמור הנאשם גם בעבירת איומים כלפי המתלוננת ואימה. אין להקל ראש אף בעבירה זו, אשר לצד הפעלת האלימות הקודמת יש בה כדי לנטוע פחד ממשי בלב המאוימים.

בהקשר זה כבר נאמר ברע"פ 6577/09 **ניר צמח נ' מדינת ישראל:**

"עבירות האלימות והאיומים ככלל, וכנגד בנות זוג בפרט, הפכו זה מכבר לרעה חולה אשר בתי המשפט מצווים להיאבק בה. נכון הוא אומנם כי אין בכך כדי "להוציא" את נסיבותיו האישיות של הנאשם הקונקרטי מן המשוואה ואולם דורש הדבר מתן משנה תוקף לאותם אינטרסים של גמול ושל הרתעה, הן של העבריינים עצמו והן של עבריינים בכוח".

סקירת הפסיקה הרלוונטית, לרבות הפסיקה אליה הפנו באי כוח הצדדים מגלה כי בנסיבות דומות **הענישה המקובלת נעה בין מאסרים מותנים ופיצוי למתלוננת במקרים הקלים ועד לעונשי מאסר, לתקופה שמעבר לזו שניתן**

לרצותה בעבודות שירות במקרים "בינוניים". כך למשל, לשם דוגמא אחת מני רבות, בעניין **ללוש** החמיר בית המחוזי (ע"פ 12828-08-11) בעונשו של מי שאיים על אשתו במהלך הליך גירושין ממנה וגזר עליו **תשעה חודשי מאסר** במקום עונש של חמישה חודשי מאסר שגזר בית משפט השלום (ת.פ. 6182-02-11).

מבלי להקל ראש באירועים דנן, אין מדובר בתקיפות שגרמו חבלה ממשית, וכאמור גם בכתבי האישום לוו גם בהתנהגות אלימה מצד המתלוננת. לפיכך אינני סבור כי מדובר במקרים המצדיקים מאסר ממושך כעמדת המאשימה. מנגד, אף אין מדובר במעשה חד פעמי המאפשר ביטול הרשעה או הטלת עונש של"צ, מה גם שהליכה בדרך זו אינה מתיישבת עם האמור בתסקיר שירות המבחן במקרה דנן.

בנסיבות אלו, בזיקה לערכים החברתיים המוגנים שנפגעו מביצוע העבירות ומידת הפגיעה בהם, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירות ובשל קשת הענישה הרחבה כפי שעולה מהפסיקה שהובאה לעיל, אני סבור, כי מתחם העונש ההולם נע במקרה דנן **בין מאסר מותנה לבין קצר שניתן לרצות בעבודות שירות**, בצירוף פיצוי למתלוננות ועונשים נלווים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, יש לזקוף לזכותו של הנאשם את העובדה **שהודה בעבירות עם תיקון כתב האישום**, והביע צער וחרטה. עוד יש להביא בחשבון את **נסיבות חייו האישיות של הנאשם, ועברו הנקי**.

עוד יש להביא בחשבון בעת גזירת העונש את העובדה כי הנאשם שהה במעצר במשך שבעה ימים בסמוך לאחר אירוע האיומים, שוחרר בתנאים מגבילים של מעצר בית מלא לתקופה של חודשיים נוספים ובהמשך בתנאים מגבילים של ממש בהם הותר לו לצאת מביתו לצרכי עבודה בלבד.

לאור כל האמור לעיל סבורני כי העונש הראוי במקרה דנן יהיה של מאסר קצר בעבודות שירות, לצד מאסר מותנה ופיצוי למתלוננות.

שאלת הקלון:

כאור לעיל, ב"כ הצדדים טענו בהרחבה בהקשר של הטלת קלון על הנאשם. לא מצאתי מקום להכריע בשאלה במסגרת גזר דין זה.

בהקשר זה כבר נקבע כי שאלת הקלון אינה **ענין ערטילאי**, ואין היא דבר שבעקרון. המדובר בקביעה אשר תמיד נעשית בהקשר ונסיבות ספציפיים של נאשם ספציפי למטרה ספציפית. אין מקום להצהרה כללית בדבר קיומו או היעדרו של קלון במעשים מסוימים, אשר כוחה יפה לכל ענין ומטרה. כבר נקבע לא אחת כי לא ניתן לבחון את מידת התאמתו המוסרית של אדם לתפקיד פלוני, שעה שטרם ידוע לאיזה עיסוק יפנה אותו אדם. הסביר את הדברים בית המשפט העליון באמרו:

"מקצת הנסיבות האופפות את ענינו של מי שהורשע בדין ידועות כבר במועד ההרשעה. כוונתי היא לטיב המעשים שבוצעו, לתדירותם, לזהותם של אלה אשר נפלו להם קורבן, ולהלך רוחו של העברין. אך יש מבין הנסיבות הרלוונטיות להכרעה בשאלת הקלון, שלא יוכלו להתגלות אלא בשלב מאוחר. טלו, לדוגמה, את מהותו של העיסוק הציבורי בו יבקש אדם לשלוח ידו. ברי, כי אין ענינו של מי שהורשע בעבירות סמים קלות ויבקש לשמש, לצורך דוגמה, נציג הציבור במועצה לענף הלול (וראו סעיף 18(4) לחוק המועצה לענף הלול (ייצור ושיווק), התשכ"ד-1963), כענין אותו מורשע בעותרו להתמנות למועצתה של הרשות הלאומית למלחמה בסמים. בכל אחד מן המצבים האלה דרושה בחינה שונה של שאלת הקלון".

בג"צ 5699/07 פלונית א' - נ' היועץ המשפטי לממשלה.

והמשיך והסביר בית המשפט באותה החלטה:

"לענינו ברור, אפוא, כי לא בכל פסק-דין בפלילים - וחד הוא אם ניתן בתום ניהולו של משפט או שיסודו בהסדר טיעון, ראוי כי ימצא ביטוי לשאלת הקלון. יהא זה אך באותם מקרים, בהם נודעת לקיומו של קלון השלכה מיידית, למשל כאשר המורשע מצוי בעיצומה של כהונה בתפקיד שקלון הוא מחסום לו, או כשעומד הוא ערב אותה כהונה, או כשקלון מאיים לשלול מידי זכויות שונות, כמו בענינם של תנאי הפרישה. אחרת, לא זו בלבד שלא תהא משמעות להחלטתו של בית-המשפט, אלא שלגישתי, לא יהא לאותה החלטה תוקף מחייב".

עוד קבע בית המשפט העליון בענין פלונית כי על פי חוק קיימים גורמים מוסמכים להכריע בשאלת הקלון בבואו של אדם לעסוק בעיסוק ספציפי.

ככל שהדבר נוגע לענינו של הנאשם שבפניי, המעשים, רקעם והיקפם מדבר בעד עצמו. כשלעצמי אינני רואה כל מניעה כי הנאשם ישוב לתפקידו הקודם בשירות עיריית חיפה או לכל תפקיד דומה. בוודאי שלא ניתן לומר כי הסתבכותו דן פוסלת אותו מהעסקה כאמור ויזכר כי דרישת הרישום הפלילי בידי מעסיקים הינה פסולה ואף עשויה להוות עבירה (סעיף 22 לחוק המרשם הפלילי ותקנת השבים).

סוף דבר:

לאחר שנתתי דעתי למכלול השיקולים, טענות הצדדים, תסקיר שירות המבחן, תוך תשומת לב לרמת הענישה הנוהגת בבתי המשפט השונים בעבירות דומות לאלה בהן הורשע הנאשם, נסיבותיו האישיות של הנאשם, עברו, המעצר ו"מעצר הבית" בו שהה, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

מאסר בפועל לתקופה בת חודשיים, בניכוי שבעת ימי מעצרו. עונש המאסר ירוצה בעבודות שירות, בבית החולים

עמוד 5

רמב"ם בחיפה, כמפורט בחוות דעתו של הממונה על עבודות השירות מיום 28.9.2017.

המועד שנקבע לתחילת עונש עבודות השירות בחוות הדעת חלף. לפיכך על הנאשם וסנגורו לתאם מועד חדש לתחילת ריצוי העונש, **ולמסור על מועד זה הודעה לבית המשפט לא יאוחר מיום 4.1**. אם לא תימסר הודעה במועד, לא יחל הנאשם בריצוי עונש מאסר של ממש באופן מיידי.

הנאשם מוזהר כי הפרת תנאי עבודות השירות תביא להפסקתן באופן מנהלי וריצוי העונש במאסר של ממש.

אני דן את הנאשם **לחמישה חודשים מאסר על תנאי למשך שלוש שנים**, לבל יעבור בתקופה הנ"ל אחת בהן הורשע בתיק זה.

אני מחייב את הנאשם **בפיצוי לעדת התביעה מס' 3 בכתב האישום בסך 3,500 ₪ ולעדת תביעה מס' 4 בכתב האישום בסך 500 ₪**.

לאור מאסרו של הנאשם, גם אם בעבודות שירות, אני קובע כי הסכום ישולם עד יום 15.4.2018, וזאת באמצעות מזכירות בית המשפט.

המאשימה תעביר למזכירות את פרטי המתלוננות בכדי שניתן יהיה להעביר לידיה את הסכום.

יש להמציא העתק גזר הדין לממונה על עבודות השירות, אשר יתאם מועד לתחילת ריצוי העונש כאמור.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בחיפה בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, 25 בדצמבר 2017, במעמד הנאשם, בא-כוחו עו"ד חליוה וב"כ המאשימה עו"ג גדי עלמו.